

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De Fontibus Doctrinae moralis. II. De praecipuis
ejusdem Fundamentis. III. De Peccatis. IV. De Legibus. V. De summario
dilectionis Praecepto. VI. De primo decalogi Praecepto. VII. De secundi
decalogi Praecepto

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput VIII. Acediae natura, malique furculi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53562](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53562)

CAPUT VIII.

Acediæ natura, malique furculi.

Acedia ultimum inter capitalia peccata locum obtinet; estque torpor, seu negligentia erga cælestia, & spiritualis boni displicentia. Acediæ nomen a græco *ἀκνδία* oritur, quod sine cura & labore significat. Spirituale hominis bonum est beatitudo, & quidquid ad illam obtinendam proficit, veluti caritas, bona opera, Dei præcepta, & Sacramenta. Tripliciter hæc bona spectari possunt; prout a Deo bonorum omnium auctore proficiscuntur, vel prout reperiuntur in aliis. De spirituali bono tristari, prout a Deo proficiscuntur, cujus potentiæ & misericordiæ declaratio alicui sit invisæ, proprium est damnatorum vitium. De spirituali bono, quod in aliis reperitur, tristari est proximo debitam caritatem lædere. Porro potest aliquis de omnibus omnino spiritualibus

(*Sap. 2.*). 2. Invidiorum *miseriam*, qui invidiæ rubiginem veluti ferrum consumuntur. Bonum, quod invident, ipsi non acquirunt, nec alii propter illud amittunt: 3. Rerum terrenarum *vanitatem*, quæ mentem ad Superna aspirantem tristem, & inquietam reddere nequeunt. Unde juxta *Joban. Parvulum occidit invidia (cap. 5.)*: 4. Exercitium Gaudii de prosperitate proximi, quem Deo jubente sicut semet ipsum diligere tenetur: 5. Frequentem ac quotidianam orationem pro iis, quibus invidet, utpote qui ejusdem corporis membra, ejusdem Patris filii, ejusdemque æternæ felicitatis hæredes esse creduntur. Vid. *Natalis Alexandri lib. 3. de Peccat. art. 3.*

III. *Acedia natura, malique surculi.* 287

bonis dolere, & optare, ut nulla essent, vel nobis non essent promissa, quia labore, & bonis operibus sunt comparanda. *Acedia* (ait divus Thomas 2. 2. *quæst.* 35. *art.* 3. & 4.), *quæ tristitia est perfecta de spirituali bono divino, peccatum morale ex suo genere est, cum caritati adversatur;* quando videlicet eidem voluntas assentitur, & gravis adest materia. *Acediæ effectus, seu filia sunt malitia, rancor, pusillanimitas, desperatio, torpor circa præcepta, ac mentis evagatio.* Primo *desperatio*, qua finem suum ultimum consequi homo desperat. Secundo *pusillanimitas*, qua egre perfectionis consilia sectamur. Tertio *torpor circa præcepta*, quo, quæ nostri sunt officii, negligimus. Quarto *malitia*, qua cupit homo, ut nulla sint spiritualia bona, nec religio, nec gehenna, & bona opera se fecisse dolet. Quinto *rancor erga illos*, qui nos ad virtutum exercenda opera hortantur. Sexto *mentis evagatio*, qua ad actiones nostras non attendimus; veluti cum sine attentione divinum recitamus Officium, aut Missæ interfumus: de his alibi prolixius agemus. Ex mundi dilectione hæc vitia nascuntur, propter quam cælestia despiciamus. *Nemo potest* (inquit Christus *Matth.* 6.) *duobus dominis servire: aut enim unum odio habebit, & alterum diliget: aut unum suslinebit, & alterum contemnet.* Adversus hoc vitium illam Christi sententiam considerandam Confessarii proponant: *Estote parati, quia qua hora non putatis, Filius hominis veniet* (*Luc.* 12.); Ex quo liquet, vero Christiano neque negligendum esse, neque dormitandum, ut cum Dominus ejus venerit, salutem suam operan-

rantem, & paratum inueniat. Præterea æternæ beatitudinis *excellencia* serio est inculcanda, per quam adipiscenda nimius nullus potest esse labor. Proderit quoque Christi exemplum subdicere, qui in laboribus fuit a iuuentute; Sanctorum pariter exemplum, qui laboribus & pœnitentiis Christum sunt imitati (a).

CAPIT

(a) Acedia gravis latere diu non potest: manifestis brevi se signis prodit. Acediosus enim homo spiritualia quævis exercitia perfunctorie luride, & absque ordine peragit; non ut Deum honoret, præceptum adimpleat, sed ut pœnitentiam evitet, infamiam declinet. Ecclesiam adit sine intentione; psallit, orat sine attentione; confitetur sine emendatione; communicat sine fructu, & devotione. Moderna vivendi ratio contentus altiorem virtutis gradum haud querit. Erga mortalia peccata horrorem qualitercumque ostendit; venialia spernit, & audaciter committit: Cum Piis, ac Timoratis ægre, cum Vanis, ac nugacibus libenter conversatur. Variis discursibus, ac libellis fallacia sibi præcipia congerit, quibus sua vitia virtutum faciem colorat; dignus proinde, ut ex ore Dei evomat, sibi que relictus obcæcatorum, ac reproborum congregetur cumulo. Omnes consuetudinarii, & maximi quique peccatores acediæ morbo decumbunt, nec ulla reconvalescentiæ spes affulget, nisi prius Acedia, quæ omnem ad spiritualia appetitum corrumpit, per apta remedia destruat. Remedia acediosum phlegma propulsantia sunt. 1. Humilis, ac frequens oratio, utut hæc ab imbecillis desipiat. 2. Horror etiam venialium. 3. Divinitus præparata. 4. Dignitas & Reverentia Dei. 5. Mæ Majestatis, Bonitatis, cæterorumque Dei. 6. Mæ